

متن پرسش

عرض سلام خدمت استاد بزرگوار: خواهشمندم متن زیر را با همان سعه صدری که با موافقان مذاکرات و آقای مهدی محمدی و حجت‌الاسلام طائب و... برخورد نمودید بررسی نمایید. □ سر بردن شروط ده‌گانه‌ی رهبری کلیدی از آقای طائب در مقام پاسخ به شبهات حول مذاکره، در حال دست به دست شدن است. نقدهای جدی به صحبت‌های ایشان وارد است که در ادامه به تعدادی از آنها خواهم پرداخت: ۱. در ابتدا، ایشان با بیان اینکه آمریکای کنونی با آمریکای زمان امام شهید تفاوت کرده، استدلال می‌کند که موضوع حکم عوض شده فلذا مذاکره با آمریکای کنونی حکم متفاوتی با مذاکره با آمریکای زمان امام شهید دارد. حرفی که اساسا غلط و دارای ایراد مبنایی است. چراکه به فرموده‌ی امام شهید دشمنی آمریکا با ما یک دشمنی تاکتیکی نیست که الان وضعیت جدیدی پیدا کرده باشد بلکه دشمنی آمریکا یک دشمنی ذاتی است و جنگ با آمریکا یک جنگ وجودی است. فلذا موضوع حکم هیچ تغییر نکرده است. حتی امام شهید ما فرمود تا بیست، سی سال دیگر هم مذاکره با آمریکا نه تنها فایده ندارد بلکه ضرر هم دارد. حتی امام رشیدمان در پیام سالگرد امام راحل فرمودند: «نظام سلطه و در رأس آن آمریکا با این ملت و هویت ممتاز، و تسلیم ناپذیریش مشکل دارد.» این یعنی آمریکا هیچ تغییری نکرده، فلذا آدرس غلط به ملت ندهید. بله آمریکای الان یک تفاوت عمده با آمریکای قبل از این دارد و آن هم اینکه قتل امام ما هم به پرونده‌ی جنایت‌هایش اضافه شده است. ۲۲. در ادامه، این سوال را مطرح می‌کند که «چرا ما با آمریکا مذاکره می‌کنیم؟» و بعد پاسخ می‌دهد: «هدف اخراج آمریکا از منطقه است» تا اینجا ایرادی نیست اما قضیه وقتی خطرناک می‌شود که در ادامه با استناد به این هدف به راحتی، دو شرط از شرایط ده‌گانه‌ی امام رشیدمان را سر می‌برد و می‌گوید: «حالا ما غرامت بگیریم و اینها همه، اگر آمریکا از منطقه بیرون برود اما هیچ کدام از اینها اتفاق نیفتد، نه غرامت بدهد و نه تحریم را بردارد همین که آمریکا از منطقه بیرون برود دیگر آمریکایی نیست» یعنی با همین مغالطه به راحتی دو شرط رهبری را لوٹ می‌کند و می‌گوید غرامت هم نداد، تحریم هم رفع نکرد نکرد. ۳. در ادامه می‌گوید ما دو راه داریم: یا مذاکره کنیم یا حمله کنیم. بعد با بیان اینکه ما اجازه‌ی حمله‌ی ابتدایی را نداریم نتیجه می‌گیرد که پس باید به مذاکره ادامه بدهیم چون ما فقط برای ایران نمی‌جنگیم برای ام‌القرا می‌جنگیم و باید دیگران را با خود همراه کنیم. دیگر از فتوای رهبری به جواز جهاد ابتدایی نمی‌گوید. حتی نمی‌گوید قرار بود برای آتش‌بس دو پیش شرط محقق شود: آتش بس در تمام ساحات و اخذ غرامت که بدون تحقق هیچ یک، قدم در مسیر مذاکره گذاشتیم و دست خودمان را در پوست گردو. البته قرار بود فقط دو هفته این آتش‌بس برقرار باشد که

با خواست ترامپ به صورت یک طرفه تمدید شد و تحت هیچ شرایطی خیال نقض شدن ندارد. ۴. ایراد بعدی به صحبت ایشان راجع به بسته شدن تنگه‌ی هرمز است. ایشان می‌گویند: «همه دنیا به خاطر بسته شدن تنگه به سختی افتاده و تنگه را هم ایران بسته و همه‌ی دنیا می‌گویند مقصر آمریکا است که به ایران حمله کرده است» آنچه سبب تعجب است ادامه‌ی صحبت ایشان است که این دستاورد را «اقدام زیبای دیپلماسی» می‌خواند و آن را به نام دستاورد مذاکره فاکتور می‌کند. اما تنگه دستاورد میدان نبرد و یادگار شهید تنگسیری است و آنچه در نتیجه‌ی آتش‌بس به دست آمده محاصره‌ی دریایی بوده و بس. حتی امام حاضرمان در پیام اخیرشان فرمودند: «دشمن خبیث، حال که در مصاف با فرزندان دلاور شما در نیروهای مسلح دچار شکست شده و بخصوص بخاطر مواجهه با ضربه‌ی قاطع چه در نبرد نظامی و چه در میدان و خیابان، تحقیری پرمعنا و عمیق را تجربه می‌کند که در اثر آن واگرایی ملموس کشورها از او را سبب شده» در واقع دستاوردهای کنونی را نتیجه‌ی میدان و خیابان می‌دانند و نه مذاکره، حتی واگرایی ملموس کشورها از آمریکا را نیز نتیجه‌ی اقدام زیبای میدان و خیابان می‌دانند نه اقدام زیبای دیپلماسی به تعبیر جناب طائب. ۵. آنچه قلب من را بیشتر به درد آورد، بحث مربوط به خون‌خواهی و انتقام امام شهیدمان بود که خیلی دیپلمات‌گرایانه آن را لوث و به بلندمدت ارجاع دادند با این استدلال که: «آقای ما شهید شده؟ آقای ما که از امام حسین بالاتر نیست. دعای ندبه که می‌خوانید می‌گوید این الطالب بدم المقتول بکربلا. ۱۴۰۰ سال است داره نیرو تربیت میشه. نوسان داره. کسانی که عجله می‌کنند دارند اشتباه می‌کنند» به همین راحتی انتقام و خونخواهی امام شهید با چنین مغالطه‌ای کمرنگ می‌شود. انتقامی که از شروط ده‌گانه است و از قضا در پیام اخیر امام عزیزمان هم به عنوان یکی از علل اصلی ماندن مردم در خیابان عنوان شد: «از سحرگاه دهم اسفند ۱۴۰۴ ملت ایران را آن چنان مبعوث کرد و به میدان آورد که با انگیزه‌ای والا با گذشت بیش از سه ماه کماکان پرحرارت به خونخواهی رهبر شهید خود و سایر شهیدان به خون خفته و به پاسداشت حریم نظام اسلامی و وطن عزیزشان در میدان حاضر هستند.» مراقب باشیم در دام مغالطه‌ها نیفتیم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اجازه دهید که به جزئیات موضوع نپردازیم. بحث در تأمل در سخنان افرادی مانند آقای مهدی طائب بود و فهم نگاه انسانی که با نگاه قرآنی موضوعات را با مخاطب خود در میان می‌گذارد و گمان می‌کنم صوت بعدی ایشان روشن می‌کند که چرا باید این نوع مذاکره که در شرایط تاریخی غلبه ما بر آمریکا پیش آمده است را، با آن نوع مذاکره که رهبر شهید نفی می‌کردند؛ یکی ندانست. <https://eitaa.com/matalebevijeh/۲۲۸۱۴> با نظر به نگاه قرآنی موضوعات را باید در تاریخ خود نگاه کرد. به گفته جناب آقای مهدی محمدی در آخرین گفتارهای‌شان، دشمن، آن شرایط ما را در شرایط جدید می‌پذیرد یا نه، بحث دومی است که البته ما عقب‌نشینی نمی‌کنیم.

همچنان که در https://eitaa.com/bartarin_hozoor/107 و

https://eitaa.com/bartarin_hozoor/109 عرض شده ما باید سعی کنیم برای عبور از روحیه محدود که به اصطلاح، روحیه قبیله‌ای می‌گویند، همدیگر را با حضور تمدنی خود «فهم» کنیم. در این بستر است که به اهداف رهبر شهید که خروج از منطقه است، فکر می‌کنیم. و البته همان‌طور که رفقا در برنامه «به وقت ایران» فرمودند <https://eitaa.com/bevaqteiran/1041> دست از سر قاتلان رهبر شهید و شهدای مان بر نمی‌داریم ولی هدف رهبر شهید که بحمدالله در حال تحقق است؛ از بین بردن ابرقدرتی آمریکا می‌باشد و باید سعی کنیم همگان با یک همّت در این مورد بیندیشیم. این است آن هدف بزرگ تحقق نوین اسلامی که رهبر عزیز ما آیت الله سید مجتبی خامنه‌ای با تمام وجود تلاش دارند مدّ نظر ما قرار دهند. آری! این است هدف اصلی ما در مقابله با جبهه استکبار. موفق باشید